

- higher call up and an increase in the early categories.
- ii) Plus Permanent Force personnel.
 - iii) Given two annual call ups, some 45.000 useable in combat.
 - iv) 2. less those volunteering to stay in category 2. and less those dropping out for medical, employment or other reasons.
 - v) 3. less 'drop-outs'.
 - iv) 4. less 'drop-outs'. A higher drop-out figure can be expected here, but there will in all probability be easily sufficient personnel available to fill those posts available to this category.
 - vii) These personnel could also, of course, be used to help form some additional units in time of war. What proportion are used for that purpose will depend upon available equipment and on whether a short sharp or long drawn out war is expected.

While such a system might at first sight seem to add considerably to administrative problems and costs, this should not, in fact, be the case. What additional workload arises should be readily absorbed by more efficient and streamlined personnel administration in peace time. In time of war, a system of this nature would, apart from its other benefits, serve to ease the administrative load.

Four other related aspects would appear to merit particular mention:

1. As population growth increases the number of personnel available, preference should as a rule be given to the formation of additional units within existing regiments rather than creating totally new entities.
2. There appears to be little reason why regiments should comprise only units of one specialisation within their arm (e.g. in the case of infantry, conventional or Counter Insurgency operations. A combination of differently specialised units of the same arm would not cause any insurmountable problems and could enhance regimental *esprit*, individual interest and morale as well as, not least, collective and individual flexibility of mind.

3. The advantages and benefits of regimental traditions and esprit could be further extended within the army by:
 - a Inducting National Servicemen via their future regiments. Personnel would thus be members of their regiments, wearing the appropriate badges, headgear, etc. and aware of their traditions from the beginning of their service.
 - b Providing for regimental affiliation of Permanent Force staff. In the long run Permanent Force personnel could join regiments in the same way as National Servicemen, only instead of going to the CF, they would remain with the army, serving only rarely with their regiments.
4. Posting Permanent Force and National Service personnel to Citizen Force regiments and units would tie in with 3b. above. Such a policy would also serve to enhance the efficiency of the army as a whole. Suitable posts could include Officer Commanding *or* Second-in-Command, Adjutant *or* Assistant Adjutant, Quartermaster *or* Assistant-Quartermaster, Instructing Officers *or* Instructing Sergeants and instructors. Not all or even the majority of posts would be so filled — only those requiring a permanent presence or where Citizen Force personnel are not available. The latter only until such personnel do become available, the former alternately, for example a Citizen Force, Second-in-Command taking over from a Permanent Force, Commanding Officer and being replaced by a Permanent Force Second-in-Command.

In a relatively small army such as ours it is of particular importance that the available personnel are administered and employed efficiently. It is the writer's hope that the above may serve to stimulate further thought in this direction.

H.R. Heitman.

INFANTERIE VERSUS KORPS VAN PROFESSIONELE OFFISIERS

Dit verbaas my dat *Militaria*, wat andersins 'n goeie standaard handhaaf, 'n artikel soos 'Die Akademiese plek in die SAW' (*Militaria* 8/4/1978) publi-

seer. Dat die Korps van Professionele Offisiere 'n plekkie onder die son en in die SAW verdien, word nie bevestig nie. Dit wil voorkom of die

skrywer self nie oortuig is van bogenoemde nie. Hy baseer sy argumente op aannames wat nie op feite gegrond is nie en toon 'n gebrek aan insig.

Die norme wat geld vir soldate in die Suid-Afrikaanse Weermag is onder andere netheid en goeie dissipline. Dit is die soldaat se trots en dit is die fondament waarop 'n doeltreffende weermag gebou word. In sy boek *The Bear at the Back Door* het Generaal Sir Walter Walker KCB, CBE, DSO die volgende opmerking gemaak: '... I can give no higher praise when I say that in many respects the standard was higher than is to be found in NATO. The soldiers looked like soldiers, not long haired shaggy sheep dogs. The South African is a fighter — tough fit, as hard as nails, well disciplined with high morale and a tremendous pride in his unit. He knows he is fighting for the survival of his country.' Daar bestaan 'n definitiewe verband tussen doeltreffendheid, dissipline, fiksheid (gehardheid) en netheid. Hierdie norme geld vir almal in die Weermag, nie net vir die Gevegsdienste nie. Verstandelike vermoë is parallel met die eienskappe hierbo genoem.

Die stelling van die skrywer dat die lae intensiteits-insurgensie oorlog waarin Suid-Afrika tans betrokke is uit 20% skiet en 80% oorreding bestaan, is korrek, dit wil sê as hy met skiet militêr en met oorreding polities bedoel. Generaal C.A. Fraser haal Galula aan in sy boek *Rewolusionêre Oorlogvoering* (Hersiene Uitgawe) wat insurgensie oorlog as 20% militêr en 80% polities beskou. Die huidige Eerste Minister Mnr P.W. Botha het hierdie kwessie al dikwels in toesprake geopper. Hy het as leier van die Nasionale Party van Kaapland op 3 September 1975 te Oos-Londen die verhouding op 25% militêr en 75% polities gestel. Die skrywer sit egter totaal die pot mis in sy bewering dat die Weermag se opleidingsbeleid 100% gekonsentreer is op die sogenaamde skietoorlog. Indien die skrywer die moeite gedoen het om die feite na te gaan sou hy gevind het dat die SA Leër Burgersake kursusse aanbied, dat eenhede wanneer hulle voorberei vir grensdiens lesings oor etnologie gee en dat tydens die Rewolusionêre fases op die vegspan- en veggroepkursusse politieke oorlog bespreek word. Op die SA Leër Stafdienskursus 1977 was daar altesaam 140 periodes afgestaan aan Etnologie, Burgersake, Sielkundige Oorlogvoering en toepaslike besprekings tydens rewolusionêre oorlogvoering. Gevolglik vind ek die skrywer se stelling dat daar geen opleiding in die nie-skietoorlog gedoen word nie, onaanvaarbaar.

Die skrywer maak beswaar daarteen dat van offisiere van die Korps van Professionele Offisiere verwag word om hulle te bekwaam in die lynfunksie. Dit is nie waar nie. Enige persoon wat dink dat 'n vegspan-, veggroep of selfs 'n stafkursus 'n persoon bekwaam om sy plek as lynoffisier vol te staan, toon 'n gebrek aan insig. 'n Offisier sonder praktiese ondervinding in die aanvoering van troepe te velde en 'n detail kennis van sy dienswapen kan homself nie bekwaam beskou in die lynfunksie nie. 'n Kursus verbreed slegs 'n lid se insig en bepaal riglyne wat so 'n lid kan help om sy funksie suksesvol uit te voer. Dit kan en word nie van professionele offisiere verwag om 'n lynfunksie uit te voer nie. Wat wel verwag word is dat sulke offisiere 'n werkbare kennis moet hê van die lynfunksie sodat hulle kan verstaan waarvoor die skietoorlog gaan. Die bewering dat professionele offisiere verantwoordelik sou wees vir 80% van die Weermag se taak is ooglopend 'n oorskating van eie belangrikheid en omdat hierdie argument in elk geval nie op feite gebaseer is nie, word dit nie nodig geag om kommentaar te lewer nie.

Sonder om in die filosofie van die by en die blom betrokke te raak wil ek as infanteris die professionele offisiere verseker dat hulle nie onaanvaarbaar gevind word nie. Dit is egter so dat offisiere in die Gevegsdienste nie net trots is op die feit dat dit per slot van rekening hulle is wat die spit moet afbyt in direkte kontak met die vyand nie maar dat hulle ook professioneel in hulle besondere veld is. Indien die Korps van Professionele Offisiere voel dat hulle op die kantlyn staan, is dit sekerlik nie die Gevegsdienste se skuld nie. Die skrywer poog om die professionele offisier as iets besonders voor te stel en op 'n troon te plaas. Die beste raad is om selfondersoek te doen en bewys te lewer dat aanvaarbare normes nagestreef word sodat 'n werklike bydra gelewer kan word tot die vorming van 'n meer doeltreffende soldaat in die gevegslyn.

C.J. Serfontein SAIK

(Kommentaar soos dié brief deur kmdt Serfontein word verwelkom. Die Redaksie is bewus van die feit dat Militaria slegs kan groei indien sy lesers betrokke raak en reageer op dit wat gepubliseer word. Tog jammer dat tot dusver, slegs één leser die moeite gedoen het om kommentaar te lewer op 'n heel omstrede artikel).